

ПРОЛОГ

За всякою дитиною може погнатися її тінь. Варто лиш побігти просто до пообіднього сонця у млявий день. Поки дитина рухається, тінь бігтиме за нею по п'ятах. Можна навіть розвернутись і спробувати погнатися за нею, та хай як шпарко працюватимуть пухкенькі ніжки, тінь завжди буде трішечки недосяжною.

Із цим малим не так.

Хлопчик біжить усіяним кульбабками подвір'ям, хихоче й верещить; його пальці змикаються на тому, що не мало би бути твердим тілом, на тому, що не мало би падати *поперед* нього на конюшину й пальчатку, на тому, що він не мав би побороти й притиснути до землі.

Опісля, сидячи в замшілому холодку під кленом, малий устромляє кінчик свого складаного ножика в подушечку безіменного пальця. Відвертає личко, щоб не дивитися. Перший укол не продірявлює шкіри. Другий також. Лише на третій раз, коли він натискає сильніше, а роздратування пересилує гидливість, йому вдається порізатися. Це *дуже* боляче, тож йому стає соромно від того, яка крихітна краплинка крові виступає на пальці. Малий стискає шкіру, намагаючись вичавити трішки більше. Крапля росте. Він відчуває завзяття тіні. Довкола пальця збирається темна мла, шкіру щипає.

Віє вітерець, що струшує з кленів насінини. Ті обсипаються довкола хлопчика, кружляючи в повітрі на одному крилі.

«Зовсім трішки щодня, — розказував хтось у телевізорі про свою тінь, — і вона стане для вас найкращим на світі другом».

Хоча вона не має ні рота, ні язика і її дотик не мокрий, хлопчик здогадується, що тінь лиже йому шкіру. Відчуття йому не подобається, та це не боляче.

Він ще ніколи не мав найкращого друга, проте знає, що найкращі друзі поводяться саме так. Вони стають кривими братами, потираючи рану об рану, доки не стає важко розрізнити, де закінчується одна й починається друга. Хтось такий йому й потрібен.

— Я Ремі, — шепоче він своїй тіні. — А тебе зватиму Червінь.

ГОЛОДНІ ТІНІ

Потворні крокси Чарлі чіплялися до килимків на підлозі за барною стійкою, видаючи липке чвакання. Шкіра в неї під пахвами, між стегнами та в ямці під горлом стала слизькою від поту. Для неї це була вже друга зміна за день: хлопець, який працював по обіді, раптово звільнився, подавшись за бойфрендом до Лос-Анджелеса, тож їй довелося взяти його години, доки Одетта не найме йому заміну.

Та хай яка Чарлі була втомлена, вона потребувала цих грошей. А ще гадала, що краще не сидіти без діла. Не сидіти без діла означає не встрявати в халепи.

Із Чарлі Голл завжди щось було не так. Вона була ненормальна, відколи народилася на світ. Якщо на думку спадало кепське рішення, вона завжди була готова на ньому наполягти. Пальці в неї були створені для кишенькових крадіжок, язик — для брехні, а замість серця вона мала зморщену вишневу кісточку.

Чарлі була цілком певна: якби тінь у неї була з магічних, то й та накивала би п'ятами.

Одначе це не означало, що вона не може *намагатися* бути інакшою. І вона намагалася. Ніде правди діти, останні десять місяців їй було важко стримувати найгірші свої поривання, та це краще, ніж бути запаленим сірником у місті, яке вона вже облила бензином.

Вона мала роботу — навіть із відомістю — і хлопця, який був незворушною цеглиною та сплачував свою частку оренди за хату. Вогнепальне поранення гоїлося незле. Успіхи скромні, та це не означало, що вона ними не пишалася.

Саме із цією думкою Чарлі підвела погляд — і уздріла, як у подвійні двері лаунж-бару «Екстаз» входить випробування її рішучості.

Обличчя в Дорін Ковальській від плачу розпашіло і вкрилося плямами; вона явно намагалася поправити макіяж, але так сильно терла туш, що на одному оці та розмазалася. У старшій школі Дорін дивилася на Чарлі як на сміття, та й того вечора, напевно, воліла не мати з нею справ.

Між життям людей, які мають гроші, й життям людей, які їх не мають, є безліч відмінностей. Одна з них така: якщо бракує коштів на експертів, вирости складну екосистему корисних аматорів. Тато Чарлі, захворівши, як сказав лікар, на рак шкіри, вижлуктив пляшку віскі *Maker's Mark* і загадав другу-м'ясникові вирізати рятівну ямку у враженому плечі, бо ціна послуги хірурга кусалася. Коли в одного з друзів Чарлі одружувався кузен, вони попросили місис Сільву, що жила за три квартали, приготувати на весілля торт, адже та обожнювала пекти й мала всякі гарненькі штуки для прикрашання випічки. Якщо ж масляний крем виявився трохи зернистим чи один із шарів — трохи перепеченим, то нічого страшного: тортик однаково вийшов солодкий і не нижчий за торти в журналах, а платити за нього можна було за собівартістю.

У світі магії тіней Чарлі була успішною злодійкою, та для тутешніх завжди лишатиметься корисною аматоркою, готовою поцупити обручку на весілля чи відшукати викраденого пітбуля.

Чарлі Голл. Та, що лине до кепських ідей, наче міль до вовняного светра. Кожен підробіток був для неї можливістю дати волю своїм найгіршим пориванням.

— Мені треба з тобою поговорити, — голосно сказала Дорін і на ходу потягнулася до Чарлі.

Справи в лаунжі того дня йшли мляво, але Одетта — власниця закладу, старезна домінатрикс, яка ще не зовсім відійшла від справ, — сиділа за одним із передніх столиків і пліткувала зі своїми друзями. Вона помітить, якщо Чарлі з кимось балакатиме надто довго, а Чарлі не могла собі дозволити зостатися без цього підробітку. З таким послужним списком, як у неї, робота за стійкою в «Екстазі» була справжнім щастям.

Домовився про неї Бальтазар, який керував салоном тіней із підвалу, наче підпільною наливайкою. Він мав поважні причини

наглядати за Чарлі, і не останньою з них було бажання зробити так, щоб та знову працювала на нього.

Позирнувши ж на Дорін і зауваживши, як у ній підіймає голову знайоме збудження, Чарлі відчула, як важко їй триматися праведного шляху. Це наче намагатися досягти успіху, спираючись на стратегію, що вичерпується словом «ПРОФІТ» із купою знаків оклику.

— Тобі чогось налити? — запитала вона Дорін.

Дорін хитнула головою.

— Допоможи мені знайти Адама. Він пропав — знов, — і я...

— Зараз не можу говорити, — перебила її Чарлі. — Замов щонебудь, щоб мене шефіня не гризла. Газованку з бітером¹. Журавлину з лаймом. Що завгодно. Моїм коштом.

Мокрі червоні очі Дорін натякали, що чекати їй буде нелегко. Чи що вона вже кілька разів хильнула, перш ніж сюди прийти. А може, перше й друге одночасно.

— Агов! — озвався один із постійних клієнтів, і Чарлі відвернулася, щоб прийняти його замовлення. Приготувала «Космополітен» і вилила рубіново-червоний коктейль із шейкера. Увінчала його крихітною гранулою сухого льоду, від якої вгору линув дим, наче від зілля.

Вона звернула увагу на інший столик, де сидів хлопака з пивом і, попри дрож у пальцях, ліпив на внутрішній бік передпліччя вже третій нікотиновий пластир. Розрахуватися він хотів наприкінці.

Чарлі налила шот *Four Roses* хлопаці у твіді та брудних окулярах; той мав такий вигляд, ніби перед цим спав в одязі, і сказав їй, що не любить, коли бурбон занадто солодкий. Тоді вона подалася до іншого кінця стійки й зупинилася, щоб приготувати віскі з імбиром для самого Бальтазара, але тут він жестом покликав її до себе.

— Маю для тебе роботу, — мовив він собі під носа. Бальтазар мав вогненні очі, дещо смагляву шкіру, кучері, які можна було зібрати в жалюгідний хвостик, і порядкував у своєму салоні тіней, справджуючи розтлінні мрії містечка.

— Ніт, — відповіла Чарлі й пішла далі.

¹ Група алкогольних напоїв, до якої належать гіркі настоянки та деякі види лікерів і вермутів. — Тут і далі прим. пер.

— Та ну тебе. Найта Сінґха вбили у власному ліжку, а його кімнату перевернули догори дриґом. Хтось привласнив його особистий фоліант із магічними відкриттями, — заговорив їй услід Бальтазар, якого це не переконало. — Таке давалося тобі найкраще.

— Ніт! — озвалася вона якомога бадьоріше.

До сраки Найта Сінґха.

Він був першим сутінником, який замовив послуги в Чарлі. Вона тоді була зовсім мала. Хай гниє в могилі, думала Чарлі, та й навіть її вона не конче стала би грабувати.

Чарлі вийшла з гри. Гра давалася їй надто добре, а побічна шкода була надто висока. Тепер Чарлі була просто звичайною людиною.

П'яна трійця схожих на відьом дівчат двадцяти з гаком років святкувала чийсь день народження, розмазуючи по ротах чорну помаду. Дівиці замовляли неонові-зелені шоти й, кривлячись, ковтали дешевий абсент. Одна, найпевніше, нещодавно видозмінила собі тінь, бо постійно рухалася так, щоб світло ловило й відкидало на стіну її нове «я». Воно мало роги та крила, наче сукуб.

І було прекрасне.

— Моя мати в шо-о-о-оці, — дещо нечітким голосом розповідала дівчина подружкам. А тоді підскочила й на мить зависла в повітрі. Її тінь тріпотіла крильцями, і кілька відвідувачів із захватом позирали на неї. — Мама каже, що як спробую знайти справжню роботу, пошкодую, бо маю таке, чого не можна сховати. А я їй сказала, що це — моя обітниця ніколи не продаватися.

Уперше побачивши видозмінену тінь, Чарлі згадала казку, яку читала дитиною у шкільній бібліотеці: «Відьма та нещасливий брат».

Вона досі пам'ятала перші рядки історії: «Колись давно народився хлопчик із голодною тінню. Йому всіляко таланило в усьому, а всі нещастя сипалися на його близнюка, який народився взагалі без тіні».

Але в цієї дівчини тінь, звісно, не була щаслива. Вона мала класний вигляд і давала їй трохи дріб'язкових магічних здібностей. Так, тепер дівчина була здатна відриватися від землі на три дюйми на кілька секунд поспіль, але піднеслася б вище, просто взувши підбори.

Та й сутінницею це її не робило.

Маніпуляції з тінями були спеціальністю видозмінників, які займалися найпублічнішою із чотирьох дисциплін. Видозмінники

могли формувати тіні ззовні, викликати з їхньою допомогою такі сильні емоції, що ті спричиняли залежність, і навіть вирізати частини людської підсвідомості. Це, ясна річ, мало свої ризики. Іноді люди втрачали значно більшу частину себе, ніж було домовлено.

Інші дисципліни сутінництва були потайніші. Панцирі зосереджувалися на власних тінях і з їхньою допомогою ширяли в повітрі на тіньових крилах або робили собі броню. Ляльководи посиляли свої тіні на які-небудь потайні справи — з досвіду Чарлі, часто-густо на таку гидоту, про яку й говорити ніхто не хоче. Маски ж були не набагато кращі: купка дрібних негідників і містиків, рішучо налаштованих розплутати таємниці всесвіту, хай кого це зачепить.

Не просто так сутінників замість правильної назви кликали тлінниками. Їм не можна було довіряти навіть трохи. Приміром, усі вони торгували краденими тінями, хай як це заперечували.

Тінь украли й у бойфренда Чарлі, Вінса, — напевно, для того, щоб якийсь багатий мудило міг утретє пройти видозміну. Тепер він узагалі не відкидав тіні, навіть у найяскравішому світлі на світі. Побутувало переконання, що в безтінних людях відчувається відсутність, брак чогось нематеріального. Іноді перехожі, що минали Вінса на вулиці, помічали це та обходили його широким колом. Чарлі хотіла, щоб і від неї люди тікали куди подалі. Проте Вінса це тривожило, тож вона сердито зиркала на всіх і кожного, хто так робив.

Коли Чарлі повернулася, Дорін сказала:

— Я буду імбирний ель: хай шлунок заспокоїться.

Одетту, схоже, відволікли друзі.

— Гаразд. А в чому проблема?

— Здається, Адам знову зірвався, — відповіла Дорін, коли Чарлі поставила перед нею напій і поклала коктейльну серветку. — Дзвонили з казино. Якщо він не прийде в понеділок, йому дадуть підсрачника. Я все телефоную йому на мобільний, але він мені не відповідає.

Чарлі й Дорін ніколи не мали особливо товариських стосунків, але деякі знайомі в них були спільні. Іноді ж давнє знайомство з людиною здається важливішим за симпатію до неї.

Чарлі зітхнула.

— То чого ти від мене хочеш?